

Нестор, еп. ***СМОЛЕНСКИ***

МНОГО ПЪТИ тука бях на умиране
с протегнати за помощ ръце
и усещах как сърцето ми спираше,
мойто слабо, мойто силно сърце.

Колко много поеми и повести
ненаписани тук преживях!
Покрай мъки и палещи горести
колко низост човешка видях.
* * *
Заврял глава във жаркото огнище
на спомените неизпепелени
аз сам си заповядвам: не разнищвай
нишките на дните преживени.

И не мисли за своята Голгота.
Като Христос разпънат бе и ти.
Злодейци ти прекъснаха живота…
за стотен път ти заповядвам: спи!

НЕ ПИТАЙ МЕ защо самин живея,
дали съм тук дошъл от лесно
забравен, запокитен да допея
мойте тъжни сиротински песни.

Не питай ме. Сломен от тежко бреме
съдбата ме захвърли край Огоста.
Какво ме пиле окълва без време,
та тука да оставя морни кости?

Как рухна туй, което съм събирал
през цял живот със мъки и борби?!
Бездомните и птиците умират
сами… Не питай ме, не питай ти.

СВАТБА С НЕБЕТО

Под черна мантия – венчалната ми дреха,
притиснал силно с две ръце сърцето,
дочаках в храма с вяра и утеха
и свойта чудна сватба с небето.

И от сватбарите не исках никой
дори една сълзица да отрони,
ала обърнах се – и гледам, бликат
очите им – сълза сълзата гони.

И пред олтара свят – приет от Бога,
облякоха ме в дълго черно расо –
ах, то за мен и в радост и в тревога
е светло като слънце неугасно !

А щом игуменът повтори,
че нямам веч приятел, майка, татко,
не знам защо пред плахите ми взори
те бяха всички – и заплаках сладко.

И дадоха ми да държа в ръцете
наместо свещ и цвете – свещ и кръст,
на младоженеца душата тъй да свети,
догде се върне той във тая пръст.

О, не прегръщах ли във тях тогава
страданията си и светлината,
която греховете ни прощава
и кръста, що подкрепя ни душата?

Поведоха ме братята и пяха
„Достойно ест“ към моята килия.
Сватбарите разплакани и плахи –
те бяха сякаш в някаква магия.

Целуваха челото ми, косата,
а аз си мислех в тихите си сълзи:
на втората ми стъпка във душата
ще бъде мир – душата ще разцъфне.

Под черна мантия – венчалната ми дреха,
притиснал силно с две ръце сърцето,
дочаках в храма с вяра и утеха,
и свойта чудна сватба със небето.

НЧ “Възраждане 1928”, с. Искрец. Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорен редактор: Снежана Костадинова.
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg**.
Ползвани сайтове: https://www.slovo.bg/

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Искри в словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Год. VII, брой 70, май – юни, 2025 г.

ВСИЧКИТЕ СВЕТИИ…

… Имената им знае само Той, Господ. Дори и от създание мира, дори и до днес, и до края на дните.

Животът на една част от светиите, техните съдби и подвизи са описани в Свещеното Писание, друга се помни и предава от Свещеното Предание. Има и мнозина незнайни светци, чиито имена и жития не са ни известни, не познаваме и характера на тяхната святост; доброто, което са сторили… Защото самото добро, като плод на любовта към Бога и човека, е толкова разнообразно и многолико, разностранно и персонално, личностно. Би могло да се каже, че няма две еднакви човешки съдби, но всяка от двете може да бъде достойна съдба на святост и обожение. Стига да няма страх и самолюбие, надменност и дива гордост…, военолюбие и желание за власт и контрол… Болна амбиция за победа: на всяка цена.

В наше време рядко някой заговаря за Родината. За държавата говорят мнозина, особено политиците. Съвременният човек започна да се възприема като индивид и затова най-сериозно той се грижи за индивидуалността си. Обществата се разпадат или искат да заживеят като някакво голямо общество, чиято моментна снимка е прекалено разноцветна – до загуба на елементарен фокус, или надделява абсолютната индивидуалност. Живее се по инерция, мисли се в матрица, следва се идеология, открива се пропаганда, често и фундаментализъм, луциферизъм, война и убийство.

Продължава на стр. 2

Скоро една позната от „западналия северозапад“ ми каза: „ох, не мога да вдигна софрата от сбораджии …“. Случи ми се отново в Северозапада, горе долу по същото време, да посетя няколко масови, ама наистина масови културни събития, свързани с 24-ти май и други паметни събития, в началото на юни… Български политици и управници говориха за родината и за народа, за народните синове и за високата стойност на културата, жертвоготовността, свободата, мира и просветата. Присъствах и на едно локално събитие – лекция, където лекторът за около час припомни на присъстващите какъв е смисълът на човешкия живот. И го направи със завиден професионализъм, докара почти всички ни до сълзи. После една голяма компания се събрахме за около час и си говорихме. Но така е на „северозапад“, навярно и в другите части на отечеството, но не и извън границите. Само преди няколко дни в западната ни съседка, наречена Северна Македония, г-н Люпчо Георгиевски бе осъден с ефективна присъда, само защото е изразил мнение, различно от линията на тамошната държавна политика. Нито от запад, нито от север, нито от изток се чуват човешки слова. В този момент в света около нас продължават зверски войни и започват нови, още по-диви и опустошителни… Докато нашият народ се весели, празнува, говори за изкуство и ценности.

Малко по-далеч от границите ни се вземат съществено по-радикални „мерки“ срещу „враговете и злото“… Там хората се избиват.

Още от убийството на Кайн всяка война е братоубийствена, защото „един е вашият небесен Отец, а всички вие братя сте“. И дори оттогава и до днес войната не спира: тя се води с думи, с липса на възпитание в етичните общочовешки норми, с финансови средства, с мракобесни и античовешки идеологии, с пропаганда, с оръжия… Някои служители на съвременния късен/последен либерализъм превръщат хората от личности в индивиди-консуматори, воюващи всеки за себе си… Така те изправят хората един срещу друг. Всеки е напълно готов и подготвен да воюва, да се защитава, когато някой реши да наруши дори само личния му комфорт. Често тези хора се мислят за християни, без да осъзнават, че примера на светиите беше съвсем друг. А къде остават истинските Христови послания „възлюби ближния като себе си“ и „обичайте враговете си“?

Именно съвременните хуманисти, живеещи в най-икономически развитите общества изпитват огромен страх от величието на човешката личност; те признават само своя идеологически създаден индивид. Те не смеят и въобще не се опитват да прозрат Божия замисъл дори и за себе си.

Ако в бъдеще модерният и богат човек не осъзнае величествения замисъл на Твореца, имено човекът да обладава в духовно отношение съвършената пълнота на творението, то и занапред светът ще продължи да се самоунищожава, залъгвайки се, че воюва с чуждото зло. Само светиите са осъзнавали и осъзнават, че единственото зло, достойно за осъждане, порицаване и премахване се намира вътре в нас. А срещу злото в нашия ближен ние можем да „воюваме“ само и единствено със словото – оръжието/оръдието на любовта.

В какво се състои тази пълнота на съвършенството? В това да не надделяваш, да убиеш в себе си съзнанието за война и победа, било то лична, словесна – в семейството, в колегията, в обществото, защото ето това е глобалният въпрос, който стои пред всекиго от нас; да се раздаваш, да оставиш ближния си да се изяви както и колкото може, дори и когато греши… Това е любов – към Бога и към ближния. Да предоставиш себе си и своя ближен в ръцете на Бога, който единствен знае нуждите на всекиго от нас.

Велик е Бог, защото знае поименно всички светии; имената на хора, живели и живеещи между нас; хора – смирени, скромни и незлобливи, надживели желанието си за власт и контрол, потъпкали страха и грижата. Хора обикновени и никому неизвестни. Разбира се, че не е необходимо те да са монаси и свещенослужители, макар повечето познати светци да са от тяхното число. Не е необходимо и да са професори или велики и известни личности… Разбира се, че майката, която е родила няколко деца и с любов ги е отгледала и възпитала е всред сонма на светиите. Всеотдайните и отговорни хора, достойно извървели пътя на земното си поприще и дали добър пример на децата и околните си също са всред числото на светите. Във всяка сфера на човешкия бит и всред всички съсловия има такива хора. Познавах няколко музиканти, изпълнители на народна музика, чиито къщи бяха повече от съборетини. Имах чувството, че всеки по-силен вятър би ги отнесъл. Но те до последния си дъх веселяха и радваха хората с таланта си, развит до съвършенство. Нима те не са праведници? А техните колеги композитори, които отдавна не са всред нас, но тяхната музика и днес ни просълзява и вдъхновява...?

Българският народ е бил „Народ от исихасти“ , и той, по Божия промисъл, често си припомня това свое призвание…

Ако приемахме и осъзнавахме високото достойнството на човешката личност, ние бихме се отнасяли към всички хора около себе са като със светии, а навярно и те – с нас. А Бог знае имената на всички светии. †

*Людмила **ДАНОВА***

ИКОНАТА

Разказ

В тишината на стария девически манастир "Покров Богородичен", сгушен високо в Родопите, живееше смирената монахиня Серафима. Годините бяха изписали мъдрост по лицето ѝ, а очите ѝ излъчваха тиха преданост. От малка Серафима беше посветила живота си на Бога и най-съкровеното ѝ желание беше един ден да се поклони пред Божи гроб в Йерусалим.

Един ден в манастира пристигна стар поклонник. В очите му тлееше жарава, нещо го тревожеше. А раменете му бяха приведени, сякаш носи цяла планина на плещите си. Серафима метеше пред вратата на игуменията.

– Добър ден, сестро! Към кого да се обърна! Не знам, стар съм вече. Нося със себе си древна икона на Света Богородица.

Серафима погледна към пакета в ръцете на стареца. Завита в парче плат, едно ъгълче от иконата се подаваше и сякаш излъчваше особена сила и благодат. Монахинята потрепна, нещо като ток премина през нея. А старецът продължи:

– Преданията разказват, че е чудотворна и е пазила много български семейства през тежки времена преди да дойде в моето семейство. Откак е при нас често сме се обръщали към майка Богородица за подкрепа и помощ. Тази икона върна зрението на моето внуче! Аз като помолих Божията майка за помощ се врекох, че ако детето прогледне ще даря чудодейната икона на Божи гроб. Детето се оправи, но аз съм вече немощен да извървя този път, затова дойдох тук да помоля, вас, сестрите, да занесете иконата като дар на Божи гроб. Защото какво по-хубаво от това божии служителки да отнесат чудотворната икона в Йерусалим?

В този момент игуменията, чула говор пред вратата си, се показа. Разбра за какво е дошъл старецът.

– Аз съм Йосиф, от село Манастир, нося чудотворна икона за дар на Божи гроб. Моля ви, майко, помогнете ми, изпратете някоя сестра да занесе иконата, стар съм вече за този път, но дадох обет и този дар трябва да стигне в Йерусалим. – каза дядото.

Игуменката прие иконата и обеща:

– Ще избера някоя сестра и ще изпълним волята ти; обет, който е даден за здраве се изпълнява и ние ще посредничим на драго сърце.

– Сполай ви, Бог здраве да ви дава и дълги дни! – старецът си тръгна, а на плещите му вече не тежеше товара на дадения обет. Знаеше, че нужното ще бъде сторено.

Игуменията събра сестрите още същия ден и избра Серафима за тази свята мисия. За монахинята това беше сбъдната мечта и тя прие задачата с трепет и смирение.

След дълги дни на пътуване, преминавайки през планини и долини, първо пеша, после с автобуса, а след това с влак и накрая със самолет, Серафима стигна до Светите земи.

С благоговение тя влезе в храма на Божи гроб, носейки скъпоценната икона. Когато я постави пред святото място, изпълни се с необяснимо чувство на мир и благодат. Сълзи на умиление потекоха по лицето ѝ. Тя се помоли за всички в манастира, за своя български народ и за мир по света.

Дните, прекарани в Йерусалим, бяха изпълнени с молитви и поклонение. Серафима се почувства толкова близо до Бога на тази светеща и свещена земя!

Когато дойде време да се върне, монахинята усещаше дълбока промяна в душата си. Тя беше занесла дара – мощната икона – на Божи гроб и беше получила много повече в замяна – духовна сила и вътрешен мир.

Като се върна в манастира, Серафима разказа за своето пътешествие и за благодатта, която е усетила. Иконата на Света Богородица остана завинаги свързана с пътя ѝ. А тяхната едноименна с манастира икона "Покров Богородичен" се превърна в още по-голяма светиня за светата обител и за всички, които търсеха утеха и надежда. Нямаше ден, в който някой мирянин да не дойде с молба към Божията майка.

Историята за смирената монахиня, която занесе дар на Божи гроб, се предаваше от човек на човек, напомняйки за силата на вярата и предаността.

А иконата в родопския манастир сбъдваше искрените молитви на нуждаещите се, защото помолиш ли се с вяра, ще получиш надежда и изцеление, ще пребъдеш в любов и светлина! †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

СЛУЧКИ ПО РАКИЕНО ВРЕМЕ

В детството ѝ нямаше телефон, нито телевизия. Да не говорим за Интернет. Виртуалната реалност не ѝ беше необходима. На железопътната гара, където живееше, беше нейният свят, който ѝ беше достатъчен.

Най-интересни за нея бяха десетината пияници – редовни посетители на гаровия бюфет. Имаше си и любимец сред тях – чичо Димо. Чичо Димо и красивият му бял кон. Веднъж седмично той слизаше с него до гаровия бюфет, защото живееше високо в планината. Пиеше мълчаливо ракия след ракия, а конят броеше... не тях, а минаващите влакове, вързан за близко дърво. След като алкохолното опиянение стигаше необходимото ниво, за да прави каквото си иска, чичо Димо яхваше белия кон и пристигаше в дома ѝ. Винаги с една и съща цел.

– Иване, – казваше на мажа ѝ – дойдох да направим сделка.

Той дори не питаше каква. Знаеше.

– Искам да си разменим жените! – продължаваше с пиянските си претенции чичо Димо.

– Твоята е много хубава, моята – много работна. Ще направим смяна. Всеки ще получи каквото няма. Поне за месец, братино!

– Дадено! – сериозно отговаряше мажът ѝ. – Жените, ако кажеш, може и да не питаме. Пък може и да им хареса идеята ти, но какво ще правим с децата? Ще ги разменим ли и тях?

Явно този въпрос затрудняваше чичо Димо и той си тръгваше раздвоен. И така до следващия път.

Днес времената са други, пияниците също. Детето от малката железопътна гара е вече красива млада жена. Всеки ден пътува с трамвай до

работата си и обратно. Тази вечер липсва обичайната блъсканица. Дори има свободни места за сядане в трамвая. На една от спирките, млад, силно почерпен, мъж започва да пълзи по стъпалата на трамвая. Ватманът търпеливо го изчаква да се качи. Виждайки я, пияният се опитва да се изправи на крака, хващайки се за седалката пред нея. След минута – две успява и държейки се здраво за облегалката, за да не падне, дълбоко ѝ се покланя.

– Госпожице, моите почитания! – казва фъфлейки, но достатъчно високо, за да втрещи и останалите пътници. – Аз съм художник!

„Целият в кал, а галантен.“ – мисли тя, но изстрелва спонтанно:

– И къде сте се нарисувал така?

– В художествената академия. – пелтечи мъжът падайки отново до седалката.

– Хубава картина се е получила! – смее се тя.

– Това е дипломната ми работа. Къде сте я виждала?

Явно говореха за различни неща. Погледна го по-внимателно. Чак тогава забеляза платното, изцапано с кал и навито на руло, да стърчи от вътрешния джоб на сакото му. Дали ще си познае картината, когато я развие? Не това обаче е приоритет в случая. През цялото време мъжът ѝ напомняше за някого. Позитивен и добронамерен, макар и пиян. Рядкост в днешния ден. И не само.

Господи! Как не се сети веднага! Чичо Димо! Липсваше само белият кон. Е, и нейното детство. †

Румен ***СТОЯНОВ***

АНТОЛОГИЯТА

Наречена „Клепалото бие“ и то двутомна, подзаглавена „Антология на българската християнска поезия“, дело внушително по замисъл и изпълнение. Осъществител на благородния и съвсем рядък почин е отец Лъчезар Лазаров, поет, разказвач, публицист, изследовател, член на СБП. Том първи стига до читателите през 2021-а, сегашният поднася внушителни 406 страници, в които участниците са подредени по азбучен ред. Така, непредвидимо се оказват редом творци, принадлежащи към различни поколения и с многопосочни дирения, имена тежки, върхови, но заедно с тях и начеващи. Съставителят е извършил похвална оценъчна дейност в две поприща: художествени достойнства, но също – издържаност от православно гледище.

Най обаче изненадва присъствието на „Моята молитва“, която щом излязла под перото на огненословния Христо Ботев бива усърдно, ревностно сочена за люто противохристиянска, особено върло правеха го другарята. Впрочем творба, най-злохулно и неоспоримо спечелила първенство в нашата стихотворна изказност, е Гео Милевата поема „Септември“. Обаче някои отхвърлят укорите за противохристиянщина в „Молитва“-та и отец Лъчезар посочва имена две, като едното е на проф. Михаил Арнаудов (а второто – на светителя Борис Разумов. *Бел. ред.).* Тя е искрен, съкровен изблик на буйно и неудържимо, даже гневно щение Вярата да бъде покривана с дела всеотдайни, че да не изпада в голословие. Ботев една мразовита зима обитава неотоплена ветрена мелница из покрайнините на Букурещ и в писмо до Коста Тулешков споделя: „Приятелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер. Студ, дърво и камък се пука, а той пее и се весели. (...) Приятно е човеку да живее с подобни личности.“ Нима гениалният поет ще нарече приятел и нечут характер оногова, от когото го разделя духовната пропаст на безбожничеството, мигар не знае, че Васил Кунчев е Дякон Игнатий? А той, той ще ли търпи явна близост с отявлен противобожник, какъвто лукаво и користно го изкарват в своя угода особи, обществени сдружения?

Двуединното „Клепало“ рисува учудващо широк обхват у родни поети, не само защото подобен не бивал е до сега очертаван, но даже и замислян. Това е от големите заслуги на подбирача подреждач отец Лъчезар, работил наистина с препоръчителна всеотдайност и християнско търпение, без предубеденост, поради които читателят прави свои малки открития от порядъка на я гледай, тоя го знам от едно време като партиен и комсомолски поет, а в сърцето си носел Бога. Към имащия очи за отечествена народопсихология двете „Клепала“ в съзвучие разкриват една съвременна присъщност, горчив плод на властвалия марксизъм-ленинизъм: уви, много по черкви не ходим, но тая оскъдица не пречи Отец, Син и Свети Дух мнозина да ги носят свидно, съкровено в душите си. Въз основа на горното смея да твърдя, че днешните българи споделяме Православието много повече в сравнение с броя на богомолците по време на служби. †

(Критиката е публикувана за първи път във в. „Словото днес“ – официален орган на СБП. *Бел. ред*.)

Ген. Герги ***ПЕТРОВ***

СПОМЕНИ, ИЗПЪЛНЕНИ С ТЪГА

Съвремието ни е изпълнено с динамични икономически и политически промени и като че ли не ни остава време да творим и говорим за изкуство, а още повече – за самодейно оперетно изкуство. А е нужно, за да се разтоварим от ежедневното напрежение, и се докоснем до неговия финес и завладяваща емоция.

Спомените на Тереза Лилова от град Монтана ни връщат назад в годините, когато е съществувала оперета в провинциалния град, а прекрасните изпълнения на самодейците са пълнели читалищния салон.

Монтанчани уважават и помнят Тереза, защото неведнъж ги е радвала и им е доставяла наслада с превъплъщенията си в десетки оперети. На читалищната сцена оставя 48 години от своя живот.

Родена е през 1935 г. в полите на китна Странджа в град Малко Търново, област Бургас. Зовът на сърцето обаче я довежда в града край Огоста Монтана /тогава Михайловград/ и завинаги остава тук. През годините работи в сферата на културата и е част от живота на читалище „Разум“.

На 50 дена бебето Тереза е на сцената. Как се е случило това? Родителите ѝ губят две рожби преди нейното раждане. Дълбоко вярващи, те разрешават в навечерието на Коледа в представяната пиеса тяхното дете да бъде новороденият Христос в яслата. Надявали се Божията благословия да помогне и премахне мъката им.

По-нататък порасналото даровито момиче пее всякакви песни, училищни, черковни, стари градски. И до днес си пази тетрадката с техните текстове. Събранията, вечеринките, коледните ваканции не минават без участието на талантливата певица. Гласът ѝ прави впечатление, даже специалист в Радио София казва, че той е „природно поставен“.

В Монтана началото е трудно. Младата жена се чувства самотна, не познава никого. Естествено е да потърси спасение в песента. То слага началото на нейната сценична кариера, която се превръща във важна част от живота ѝ. Пее в градския хор, наброяващ 80 души, става част от солистичния състав на възстановената за трети път оперета. По-късно идват роли в спектакъла „Ревю на младостта“, в оперетите „Време за любов“, „Целувката на Чанита“, „Волният вятър“, „Веселата вдовица“, „Хубавата Елена“, „Птицепродавецът“ , „Царицата на Чардаша“, „Българи от старо време“, „Служ-богонци“, „Графиня Марица“…

Младата самодейка посещава музикални педагози, при които учи тънкостите на певческото изкуство. Нейният ентусиазъм и този на самодейците е огромен. Пред тях се открива поле за изява, но то е изпълнено с тревоги и проблеми. Всички се трудят с жар и завидна преданост, репетират всеки ден – ноти, режисьори, костюми. Умора на сцената няма. Липсата на професионализъм се компенсира с голяма любов и себеотдаване. Една пълна и трогателна всеотдайност. Билетите за спектаклите се разпродават дни напред. Изгражда се художествен състав, който печели златни медали и отличия на фестивали, а след няколко години вече за него се говори в цялата страна. В книгата си „Михайловградската оперета“ Тереза Лилова си спомня: „През всичките тези 48 години на сцената на читалище „Разум“ имаше много любов към музиката. И всеотдайност към публиката. Първата ни оперета беше „Българи от старо време“. Беше фурор за града! Всички бяхме много ентусиазирани.“ И още: „В онези първи години в читалищната сграда нямаше отопление. В ляво от сцената имаше един варел, приспособен за печка... Колко ли е топлел?! Ние обаче си пеехме и си играехме.“

Самодейците от Монтана гостуват в Софийската опера и в Държавния музикален театър, а столичните светила, между които Арон Аронов, Минко Босев, Лиляна Кисьова, с удоволствие връщат визитите в местните спектакли. От Тереза се интересуват не само в България, но и в съседна Румъния.

В оперетата с огромно желание работят дългогодишният режисьор Стефан Иванов, диригентът Димитър Найденов, корепетиторката Жозефина Людсканова, балетмайсторът Димитър Спасов, вокалният педагог проф. Руско Русков. Репертоарът е от световната класика – 17 оперети и 3 детски.

Заради любовта към пеенето, след залеза на това завладяващо изкуство, Тереза основава група за стари градски песни „Носталгия“.

Днес тя е на 85 години. Има признанието на своите съграждани. Удостоена е с „Почетния знак на Михайловград“, а през 2006 г. става „Почетен гражданин на Монтана“ . Най-голямото признание обаче пази в сърцето си – там живеят спомените и горещите аплодисменти в залата.

Завесата на михайловградската оперета отдавна е спусната. Тревожен обаче остава въпросът „Докога?“ †

Веселина ***БАШОВА***

ПЛАНИНИ ОТ ГРИЖИ –

потта избива
на устните ѝ…
В мелбата ми –
череша с чадър.

*****

Бели облаци...
Ятата им се дивят
на черешови води.

*****

Черешовата река
излиза от леглото си:
не е ли за добро? –
топят се
планини от лъжи.

*****

Ято бели облаци...
в черешовите води
около зениците ми.

*****

Оса на крака ми.
Защо лази ако може
да лети?!

*****

Звезди на тавана…
Не залепвай с пръсти
Мечтите!

*****

Тенджера
под налягане –
черта на характера.

*****

Грамофонна плоча
с много лоша музика –
къпини в гората…

*****

Тенджера
под налягане –
привидна изтънченост…

*****

Не се лишавай
от умствена изтънченост!...
с този тиган в ръка.

*****

Черна лисица
ни пресича пътя…
с нова роля.

*****

Черна лисица
ни пресича пътя…
Влияние!

*****

Пусти лозя:
най старият път
в мозъка ми.

*****

Лозе на баир…
Най старият път
в мозъка ми!
(Спомен от детството.)

*****

…Нови граници
над точката на кипене –
не човек, а облак.

******

Все по-рядко
извиквам мъртви дни –
ничия луна.

******

Изгряващо слънце...
Подхлъзват ме навиците
на всеки сезон.

Ивелина ***ЦВЕТКОВА***

ДИАГНОЗА

И някак…
не запомних как летят
окъпаните птици над морето,
когато лятото с небесен смях
с лъчи целуваше лицето…

Тревата съхнеше от старост,
делфини търсеха доброто,
и с устни алени – от радост –
изричах с весел тон живота.

Запомних кораби далечни -
едва пълзяха в хоризонта,
откривах с поглед доза вечност,
римувах всичко – диагноза.

Открих шишенце – от Алиса,
смалих до памет чудесата.
Сега от климата ме втриса
и ключ оставих на вратата,
понеже вярата е в мене
(аз вярвам някак във доброто),
вървя напред в живота денем,
а вечер, пишейки – с перото,
римувам само любовта си,
и теб, и птиците в морето…
Доброто – нека го опазим!
Намери ли ключа?
Сърцето! †